

Kázání text: Sk 2, 17-18

„A stane se v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi, synové vaši a vaše dcery budou mluvit v prorockém vytržení, vaši mládenci budou mít vidění a vaši starci budou mít sny. I na své služebníky a na své služebnice v oněch dnech sešlu svého Ducha, a budou prorokovat.“

Milí bratři a milé sestry!

Někdy se říká, že o svatodušních svátcích se slaví narozeniny církve. Do té doby totiž každý z učedníků věřil a doufal především sám za sebe. Neměli žádný společný úkol. Mohli se klidně rozejít a každý žít svou víru v Ježíše po svém. Ale počínaje sesláním Ducha svatého je tu něco, co je navzájem spojuje. Duch svatý totiž není dán každému zvlášť – individuálně, ale všem společně! Od té chvíle už nemohou jeden bez druhého být. Navzájem se potřebují a doplňují. Jeden druhého potěšuje a napomíná. Každý je jakoby jedním z údů jediného těla.

Jenže právě církev je něco, co dnes vyvolává mezi lidmi spíš nedůvěru a rozpaky. Řada lidí věří v Boha a považuje se za křesťany, ale jen málo z nich se chce hlásit a hlásí k církvi. Poměrně často se setkáváme s lidmi, kteří sice nikam do kostela nechodí, ale o Bohu a křesťanství toho vědí poměrně hodně. Čtou bibli, modlí se, snaží se zachovávat desatero a pomáhají svým bližním. Jejich život má křesťanskou podobu leckdy ve větší míře než náš. Ale když přijde řeč na členství v církvi, začnou se ošívát a přiznávají, že oni církev, jak se dnes říká „nemusí“.

Nás, kteří jsme v církvi vyrostli a mají ji rádi, to trápí a mrzí. Ale v duchu si možná i my klademe otázku: Je vůbec nutné sdružovat věřící do nějaké organizace? Určovat jim, čemu mají a nemají věřit, stavět kostely, vybírat od lidí příspěvky atd. Není víra v Boha každého osobní a soukromá věc? Ježíš přece volal k následování. Mluvil o příchodu Božího království, ale neříkal, že máme vstoupit do církve.

Odpověď na tyto otázky není snadná. Určité východisko nám dává náš dnešní text. Čteme tu, že dochází k veliké změně, která byla očekávána až opravdu v posledních dnech. Ta změna spočívá v tom, že tentokrát Bůh seslal svého Ducha na všechny lidi. Až dosud Bůh působil jen skrze výjimečné jedince. Skrze Mojžíše, Eliáše a ostatní proroky. Boží moc a síla byla dána Jozuovi, Gedeonovi, Davidovi. Ostatní vždycky jen tiše přihlíželi a přijímali od těchto lidí požehnání. Po babylónském zajetí však přišel čas, kdy Bůh po dlouhou dobu Izraeli žádného proroka nedal. Věřit Bohu znamenalo zachovávat tradice otců a uchovat dědictví víry neporušené. Boží slovo se začalo pečlivě opisovat a vykládat. Mělo podobu zákona, který bylo třeba dodržovat a v němž nebylo možno nic měnit.

A pak přišel Ježíš. Mluvil a vystupoval jako ten, kdo ví, co od nás Bůh žádá a očekává. Lidé uvěřili, že je to prorok a Syn Boží. Ale když Ježíš odešel ke svému Otci, nebylo jasné, co bude dál? Na rozdíl od proroků Ježíš sám nic nenapsal. Budeme jeho slova pouze pietně uchovávat a opakovat? Uděláme si z nich nový zákon? Nové předpisy a budeme mít nové povinnosti?

A pak se stalo něco neslýchaného. Byl seslán Duch svatý. Na všechny učedníky a na všechny, kteří jejich působením uvěřili. Na muže i ženy. Na starce i mladíky, na pány i otroky. Sami učedníci jsou tím zaskočení. Zástupy, které naslouchají jejich svědectví, jsou vyvedeny z míry. Zdá se jim, že apoštolé jsou snad již po ránu opili. Ale apoštol Petr v tom vidí znamení posledních dnů. Naplnilo se, co napsali proroci: Přicházejí dny, kdy už nebude jeden prorok učit všechny ostatní. Nyní bude znát Boha každý! Od nejmenšího do největšího. Bůh přece řekl: Své slovo jim napíšu přímo do srdce.“

Je to doslova náboženská revoluce. Lidé už nebudou závislí na svých kněžích, farářích a prorocích. Každý bude znát Boha na základě své vlastní zkušenosti a víry. Znamená to, že žádnou církev, faráře, oltáře, kostely, organizaci atd. nebudeme potřebovat? Každý teď bude mluvit s Pánem Bohem sám? Sám se pokárá, sám si odpustí, sám se pochválí, sám si požehná... Každý bude učit jen sám sebe?

Ale takto to Pán Bůh nechtěl a nedovolil. Vždyť to by měl za chvíli každý svého vlastního boha. Svou vlastní církev. Své vlastní zákony. Svou vlastní pravdu. Každý by chtěl mluvit a jednat jménem božím. Každý by si mohl dělat a obhájit, co by chtěl. Že to tak v dnešním světě někdy vypadá, je mimo jiné způsobeno tím, že lidé neumí a nechtějí žít ve společenství, v církvi, v manželství, v rodině – ale každý myslí a jedná pouze sám za sebe a pro sebe.

Když Písmo říká, že Duch svatý byl vylit na každého z nás, znamená to, že nikdo z nás nemá Ducha svatého, tj. pravdu, lásku, naději a radost plně k dispozici. Každý má jen její díl. Nikdo nemá dary všechny, ale každý má své vlastní obdarování, která se s druhými vzájemně doplňují. To znamená, že se navzájem potřebujeme a jeden bez druhého neobejdeme. Ale ne tak, že všichni závisí na jednom obdarovaném a mimořádném jedinci, ale tak, že každý potřebuje každého.

Když otevírají klenotnici, v které jsou uloženy české korunovační klenoty, musí se sejít sedm mužů, z nichž každý má jeden klíč. Všichni jsou v tu chvíli stejně důležití. Nestačí jim jeden centrální klíč, nestačí jim ani šest klíčů. Pouze všech sedm klíčů otevře místnost. A podobné je to s darem Ducha svatého. Je dán každému, kdo věří. Nikdo z nás není významnější, nikdo není obdarovanější či vyvolenější. Ale jeden se bez druhého neobejdeme. Chceme-li poznat Boha, potřebujeme k tomu druhé lidi. A oni zase potřebují nás! Je to jako mozaika. Každý má jeden kamínek a teprve dohromady to dává obraz.

Jinými slovy, církev je tu proto, že se Pán Bůh rozhodl setkávat se s námi prostřednictvím druhých lidí. My sami sice můžeme Pánu Bohu věřit, můžeme se k němu modlit, můžeme se i pěkně chovat, ale s živým a jednajícím Bohem se setkáme teprve tehdy, když ho přijmeme a poznáme v našich bližních. Evangelium nám přece nekážou andělé, ale hříšní lidé. Boží odpuštění nám nepřináší naše pocity ani naše svědomí, ale chléb a víno, které nám podají naši bližní při Večeři Páně. A jestli máme Pána Boha opravdu rádi, to se pozná teprve tehdy, když pomůžeme člověku v nouzi. Můžeme stokrát vědět, co je správné a co si Pán Bůh přeje, ale když jsme v krizi a nevíme jak dál, musí nám to povědět druhý člověk.

Pán Bůh nás podělil Duchem svatým, aby nás tímto způsobem sblížil. Chtěl zbořit zdi, které jsme mezi sebou nastavili. Chtěl nás naučit, abychom si jeden druhého vážili. Navzájem se hledali, naslouchali si a dovedli při sobě stát. Jestliže totiž vím, že ke mně Pán Bůh přichází v druhém člověku, musím se k němu začít jinak chovat. Nemohu se nad něj povyšovat, jím pohrdat. I když je mi třeba protivný – je to člověk skrze kterého mi Bůh může něco dát. A naopak, jestliže vím, že i mně byl dán díl Ducha svatého dán, nemohu své obdarování skrývat pro sebe. Stávám se dlužníkem svých ostatních. Dar Ducha svatého dává člověku vědomí vlastního poslání, úkolu a pověření.

Toto asi je ideál. V církvi se také dějí i nepěkné věci. Mnoho lidí je církví zklamáno – protože v ní nenachází, co hledali. Poctivost, lásku, porozumění, úctu, ohleduplnost a pomoc. Někteří odcházejí. Ale máme přece za ni odpovědnost. Když se nám něco v církvi nelíbí – musíme to společně změnit. Záleží to jen na nás. Žít společně, to je vždycky veliká práce. Je stejně těžké jako manželství. Ale stojí to za to! Žít v církvi má velké zaslíbení. Je to místo, kde Duch Boží působí a dělá divy. Je to místo, kde se lidé podpírají a vzájemně nesou svá břemena. Je to místo, kde se lidská obdarování sčítají a násobí a z jednotlivých malých plamínek vzniká veliký oheň a žár Boží lásky.

Dej Pane, ať nás Tvůj Duch spojí a naplní vzájemnou láskou a úctou. Amen